

PIŠTEC ČERNOHLAVÝ

Pitohui dichrous

22-23 cm

30-40 cm

67-76 g

jedovaté peří

VÝRAZNĚ →
ZBARVENÉ PEŘÍ

JED PTÁCI SAMI
← NETVOŘÍ

ČERNÉ
OCASNÍ
← PERO

↑
PIŠTEC SI RÁD
POCHUTNÁ NA
BAREVNÉM OVOCI

Ochrana

PIŠTICI POTÍRAJÍ
JEDEM I SVOJE
HNÍZDA A VEJCE.

Výskyt

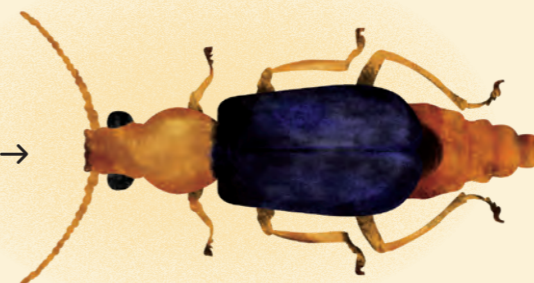
PRALESY NA OSTROVĚ
PAPUA NOVÁ GUINEA

KDO SI DÁ BRADAVIČNÍKA?

Ze všeho nejraději si pištci pochutnají na broucích bradavičnicích. Ti jsou ovšem jedovatí, jejich těla obsahují jed batrachotoxin, který se vyskytuje třeba u jedovatých jihoamerických žab pralesniček. Jak je možné, že pištci jejich jed neublíží? Ba co víc, že je dokonce chrání? Zkrátka a jednoduše – vypěstovali si proti němu ochranu. Jed se z potravy dostává do kůže a také do peří. Když se pištce člověk dotkne nechráněnou rukou, ta mu brní a znečliví. Pištci tak patří mezi několik málo druhů ptáků s jedovatým peřím a jedovatou pokožkou těla. Vnitřnosti a svaly už jsou jedovaté mnohem méně.

ČERNOORANŽOVĚ →
ZBARVENÝ
BRADAVIČNÍK

DOKONALÁ OCHRANA

Když se podíváš na pištce černohlavého, možná tě napadne, že jeho opeření připomíná výstražné zbarvení vos nebo včel. Trefa! Stejně zbarvení jako dospělí mají i mladí ptáci, ačkoliv ti ještě jedovatí nejsou, jedovatost u nich vzniká až v průběhu života. Podle vědců se dospělý šat u mláďat vyvíjí tak brzy právě proto, aby byla co nejlépe chráněna před případnými predátory. Vypadat jedovatě, to je dokonalá ochrana!

Dej si na
ně pozor!

MEZI PTÁKY S JEDOVATÝM PEŘÍM
PATŘÍ PIŠTICI A JEJICH PŘÍBUZNÍ
KOSOVCI. JEDOVATÉ MASO MÁ
KACHNA PIŽMOVKA OSTRUHATÁ.

PIŠTEC PRALESNÍ

PIŠTEC PROMĚNLIVÝ

KOSOVEC ŠOUPÁLČÍ

PIŽMOVKA OSTRUHATÁ

KVESAL CHOCHOLATÝ

Pharomachrus mocinno

36–40 cm

50 cm

180–210 g

peří jako prostředek obchodu

VĚTŠÍ SAMEC →
S DELŠÍM
OCASEM

← ČERVENÁ
HRUĐ

↑
MÉNĚ
VÝRAZNÁ
SAMICE

Výskyt
STŘEDNÍ AMERIKA

LÉTÁ POUZE
NA KRÁTKOU →
VZDÁLENOST

ŽIVOT VE VĚTVÍCH

Kvesal se živí převážně ovocem, ovšem nepohrdne ani hmyzem či menšími žábami a plazy. Pro mnoho ovocných stromů, např. hruškovce plodící avokádo, je kvesal významným šířitelem semen. K pohybu ve větvích je dokonale uzpůsoben stavbou nohy, která má první a druhý prst namířený dozadu, kdežto třetí a čtvrtý dopředu. Prsty namířené dozadu jsou však nepohyblivé a jeho nohy jsou celkově krátké a poměrně slabé. Pohyb na zemi či po silnějších větvích je tím pádem pro kvesala obtížný, stejně jako let na delší vzdálenosti. Jeho krátká silná křídla jsou vhodná spíše k přeletování mezi větvemi.

BŮH VĚTRU

Kvesal chocholatý byl americkými indiány uctíván jako bůh větru a symbol bohatství. Pro Maye a Aztéky bylo jeho zelené peří symbolem růstu rostlin, kdežto nemožnost jeho chovu v zajetí symbolem svobody. Peří kvesala se používalo jako platidlo s hodnotou zlata! Dokonce se z něj vyráběly aztécké obřadní čelenky, které směli nosit pouze vladaři a kněží. Kvesal byl nejen uctíván, ale také velmi přísně chráněn. Dodnes je národním ptákem Guatemaly a je vyobrazen na vlajce i státním znaku.

Posvátná zvířata

MNOHÉ NÁRODY POVAŽOVALY ZA POSVÁTNÉ RŮZNÉ DRUHY ŽIVOČICHŮ. EGYPTĀNĚ UCTÍVALI VRUBOUNA POSVÁTNĚHO, SEVEROAMERIČTÍ INDIÁNI ORLA SKALNÍHO. ČÍNSKÉ KULTURY UCTÍVALY JEŘÁBA MANDŽUSKÉHO A NĚKTERÉ JAPONSKÉ KULTURY MEDVĚDY.

JEŘÁB MANDŽUSKÝ

VRUBOUN POSVÁTNÝ

MEDVĚD HNĚDÝ

OREL SKALNÍ

↑
HISTORICKÁ
MĚNA

Z dutiny stromů v horských pralesích Kostariky občas vyčuhují dvě dlouhá, zelená ocasní pera. Když budeš tiše čekat, možná zahlédneš i jejich majitele, samce kvesala chocholatého. Nejprve však musí z dutiny vycouvat, pak skočit dozadu a až poté může vzlétnout. To proto, aby si svůj parádní dlouhý ocas nepoškodil. Podobný manévř musí pták provést, i když jen sedí na větvi. Ve skutečnosti se nejedná o ocasní pera, ale o prodloužené svrchní ocasní krovky. Samice mají naopak ocásek krátký a méně červeného zbarvení naspod těla.